

Ця система принципів стратегічного управління підтверджує той факт, що їх сукупність – це система зі своїми синергетичними властивостями, що є необхідною умовою для побудови ефективної системи стратегічного управління. Основна мета стратегічного менеджменту персоналу – створення стратегічних можливостей завдяки забезпеченню установи висококваліфікованими, лояльними, мотивованими працівниками, діяльність яких дасть змогу мати конкурентні переваги у довгостроковому періоді.

Список використаних джерел

1. Носик О. А. Впровадження асесмент-центрів як чинник ефективного розвитку служб управління персоналом державних органів. *Аспекти публічного управління*. Дніпро: Вид-во ДРІДУ НАДУ, 2017. № 46 (8). С. 47-55.

2. Прудіус Л. В. Європейські стандарти управління персоналом як умова забезпечення якості державної служби. *Держава та регіони. Серія : Державне управління*. 2016. № 3 (55). С. 155-160.

Управління персоналом в органах публічної влади : навч. посіб. / С. М. Серьогін, Є. І. Бородин, К. В. Комарова, Н. А. Липовська, Т. М. Тарасенко. Дніпро. : ДРІДУ НАДУ, 2019. 200 с.

Анастасія Смоліна

студентка,

Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка

УПРАВЛІННЯ СТРАТЕГІЧНИМИ ЗМІНАМИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ГАЛУЗІ

Отримання Україною статусу розвиненої держави із значною питомою вагою наукоємної продукції в загальній структурі виробництва, розвинутим інформаційним суспільством і високим рівнем якості життя можливе лише шляхом розвитку та укріплення позицій національних виробників на внутрішньому і зовнішньому ринках. Першочергово це вимагає поліпшення рівня конкурентоспроможності продукції, що загальновідомо залежить від її якості та позиції на ринку. Враховуючи ситуацію, яка склалася, практично всім національним виробникам продукції машинобудування варто реалізувати комплекс заходів, для значного поліпшення конкурентоспроможності власної продукції, які і становлять зміст стратегічних змін на підприємстві.

Сучасне бізнес-середовище характеризується низкою властивостей, які обумовлюють характер діяльності суб'єктів господарювання. До цих властивостей варто віднести високий рівень конкуренції як на національному так і на світовому ринках, посилення процесів глобалізації та інтеграції, які зближують економіки різних країн, створюючи тим самим, з одного боку, більш привабливі можливості для розширення ринку, а з іншого – знижують захисні бар'єри для підприємств як захист від агресивної політики транснаціональних

корпорацій. Посилення регуляції з боку держав та міжнародних організацій також відчутно впливає на діяльність підприємств. Зміна структури та обсягу попиту примушують підприємства постійно вдосконалюватися, підвищувати якість продукції, займатися диверсифікацією тощо. Вплив всіх цих характеристик є постійним та пролонгованим у часі, але прогнозування особливостей цього впливу залишається достатньо складним для управління завданням. Визначення напрямів діяльності підприємства у довгостроковій перспективі традиційно відноситься до сфери стратегічного управління. Високий рівень динаміки зовнішнього та внутрішнього середовища вимагає розробки та впровадження сучасної концепції стратегічних змін. Незважаючи на важливість та нагальність вирішення даного завдання становлення наукової школи стратегічних змін у вітчизняній науці лише розпочинається, саме тому визначення сутності стратегічних змін та методології управління ними є актуальним завданням.

Для забезпечення тривалого функціонування підприємства на ринку необхідно постійно забезпечувати належний рівень конкурентоспроможності продукції, що виступає основою конкурентоспроможності підприємства, на основі якої формується фінансова стабільність як результат прибутковості діяльності. Кожне підприємство в рамках галузі або галузей, де воно функціонує, має відповідний життєвий цикл, продовження фази зростання, стабільності й недопущення стагнації якого є однією із стратегічних цілей діяльності підприємства. Формування й реалізація ефективної стратегії забезпечує досягнення довгострокових цілей його діяльності. Для забезпечення відповідності стратегічних цілей і програмування життєвого циклу з врахуванням наявного потенціалу підприємство повинно здійснювати стратегічні зміни, які виступають запорукою створення майбутніх конкурентних переваг, що в результаті забезпечує тривалий розвиток підприємства у відповідних конкурентних умовах господарювання.

Концепція управління стратегічними змінами на підприємстві включає ряд складових, взаємозв'язок і взаємообумовленість яких дозволяють отримати єдине бачення сучасної філософії управління. Перш за все, варто звернути увагу на предметну сферу імплементації стратегічних змін. В рамках концепції ця область розглядається як основа для впровадження змін, яка вимагає дотримання особливості метафор управління. Наступним елементом концепції є життєвий цикл підприємства. Стратегічні зміни повинні його програмувати.

Спорідненим до життєвого циклу в рамках концепції управління стратегічними змінами є аналіз зовнішнього середовища. Лідери ринку впроваджують принципово нові продукти, формують пріоритети споживачів, обумовлюючи їх вибір на довготривалий час. З іншого боку такі дії мають високий ступінь ризику, який хоча і приносить надвисокі «дивіденди», але може і обернутися для підприємства значними втратами із погіршенням його конкурентних позицій.

Управління стратегічними змінами передбачає прийняття управлінських рішень на основі наявної інформації, проведеного аналізу, моніторингу

зовнішнього середовища шляхом реалізації функцій управління керуючого суб'єкта на керований об'єкт у відповідності до принципів і законів. Управління стратегічними змінами подібне до класичного бачення менеджменту з тією різницею, що воно здійснюється специфічними методами, має власні цілі й базується на використанні відповідного потенціалу. Таким чином, для успішного управління стратегічними змінами необхідно мати методологічний базис, який слугуватиме основою для прийняття конкретних управлінських рішень в умовах високого рівня невизначеності зовнішнього середовища.

Реалізація будь-якої стратегії підприємства вимагає планування та витрачання ресурсів. Найвідчутніші помилки в стратегічному управлінні відчуються підприємством саме внаслідок нерационального витрачання наявних ресурсів. В широкому сенсі забезпечення реалізації стратегічних змін пов'язано не стільки з наявними ресурсами, скільки із стратегічним потенціалом.

Список використаних джерел

1. Гринь Є. Л. Ефективність управління організаційними змінами в менеджменті підприємств: теорія, методологія, практика: монографія. Харків : «Смугаста типографія», 2018. 478 с.
2. Гринько Т. В. Управління змінами на підприємствах необхідна умова забезпечення їх розвитку. *Журнал «БізнесІнформ»*. 2013. № 10. С. 247–252.
3. Красноруцький О. О., Власенко Т. А., Гринь Є. Л. Науково-теоретичне обґрунтування сутності стратегічних змін на підприємстві. *Економічний вісник університету. Переяслав-Хмельницький*. 2018. Випуск № 38. С. 53–63.